

Áloméj

Dobban a bús csend,
cseng a fülekben.

Furcsa az álom,
rém a fejekben.

Dobban az éj is,
dobban a csenddel.

Illan a csillag,
itt van a reggel.

Úszik a fényben
tarka uszálya.

Billeg a fejnek
kajtato álma.

Nappali gondok
éji ruhája

foszlik a köddel,
foszlik a bája.

Vérzik az éjjel,
szenved a gonddal,

illan a csillag,
itt van a nappal.

Romeo és Júlia

Álmod, az álmom,
elolvadó mámor.

Ámor lesi ma éjjel,
a csillagok

szerteszéjjel heverő Kincseit.

Csillagó pára,
ez Kettőnk álma.

Álmodnék őszintét,
égszínkéék két szemed,
lelkemmel élt életed...

Együtt lüktet a kettő.

Kint zúg az éji napsugár.
sudár derék török,
s az éjjelt megölik!

Valami dal száll már...

Áll kint, a hajnal int.

Ó ne nézd az ablakot!

Hisz nem tarthat még bakot,

kelő napnak hegyoldal!

Ily kegyetlen, hogy lehet?!

Csak nézd, hogy nevet!

Ó ne hidd,

Ne hidd el, hogy már új nap figyel!

Együtt még egy perc,

fülemben terc muzsikál:

„Fáj elválni fáj!